

ikke efterlade sig meget Guds og Guld. Har en Kunstner givet et saadant lille Minde til en af sine nærmeste Slæctringe, saa kan man godt unde ham at beholde det. Jeg vilde ønske, at man vilde stille sig venlig til dette Forslag. Jeg er bange for, at naar f. Eks. en ung Kunstner i et letindigt Øjeblik havde malet, jeg vil sige det rent ud, et obscønt Billede, og ikke faaet det ubelagt, og Kreditorerne saa vilde sælge det, saa vilde det vække et Namastrig. Da det dog er vor Mening at hjælpe Kunstnerne til deres Ret, og jeg er den ærede Minister taknemlig for, at han er fremkommen med et Lovforslag, som i det hele vil hjælpe dem til deres Ret, synes jeg ikke, at man skal beholde en Bestemmelse, som meget let kan vække Fortørrelse hos Kunstnerne. Vi kunne jo ikke give dem videre gode Billaar i vort Land, og vi ønske dog, at de skulle kaste saa megen Glans over vort Land som muligt. Vi skulle derfor gøre det saa godt for dem som muligt, og som Ordføreren bemærkede, ikke tage det med, som er i Strid med hele Lovforslagets Tendens og Aand, ligesom ogsaa med dets § 12. Finder mit Forslag ikke Anklang, vil jeg tage det tilbage, men jeg har villet bringe det frem, for at man kunde blive opmærksom paa dette Punkt og i Pressen eller paa anden Maade bringe det til offentlig Drøftelse, saa kan det siden blive afgjort i Folketinget og Sagen komme herop igen. Altsaa foreløbig fastholder jeg Forslaget, men jeg vil tage det tilbage, hvis ingen vil støtte det.

Rusning: Jeg tror gerne, at Lovforslaget i dets Helhed er affattet med Dygtighed; men jeg tror ogsaa nok at turde sige, at i andet Afsnit er der paa et Par Punkter kommet noget ind, som er vel ensidigt, det vil sige, man har søgt for meget at bestærme Kunstnerens Ret, og det ligger vel i, at den, der har affattet Lovforslaget, har direkte fulgt Kunstakademiets Anmodninger, og at Kunstakademiet gaar vidt i sine Fordringer, kan man jo ikke fortaente det i. Jeg tror imidlertid, at ved Siden af at varetage Kunstnerens Interesser, bør man ogsaa varetage det almene, Publikums Ret, og med dette for Øje er det, at jeg har tilladt mig at stille et Par Ændringsforslag i Overensstemmelse med mine Udtalelser ved Sagens 1ste Behandling. To af mine Ændringsforslag ere stillede til § 31. Den ærede Ordfører har allerede omtalt dem, men jeg tror at turde sige, at den ærede Ordfører har misforstaaet dem noget, og det samme gælder ogsaa mit Ændringsforslag til § 33. Jeg vil haabe, at jeg kan forklare, hvad Meningen er med disse Forslag. § 31 begynder

saaledes: „Ingen maa uden vedkommende Kunstners Samtykke offentliggøre Genavbøvelser af hans originale Bygningstegninger eller til noget Bygningsarbejde benytte disse“ osv. I Stedet for Ordene „noget Bygningsarbejde“ ønsker jeg, at det skal hedde: „andet Bygningsarbejde end det, hvortil de oprindelig have været bestemte“. Jeg mener nemlig, at man saaledes i alt Fald paa en slydigere Maade udtrykker det, som vistnok er ment i § 31; men jeg tror, at naar Ordene blive staaende, som de staa, kunne de forvolde megen Ulempe og fedelige Følger; ti at Tegningerne ikke maa benyttes til noget Bygningsarbejde, kunde maasse ogsaa adstrækkes til, at de ikke maa benyttes til det, hvortil de vare benyttede, det vil sige til en Rekonstruktion eller en ny Opførelse af den Bygning, hvortil de oprindelig have været benyttede. En Bygning kan jo forgaa af Vilde eller f. Eks. ved Ildbrand, og nu maa det ændres, at Bestyrelsen for Kunstnerne som for Forfatterne er grumme langvarig, idet den ikke blot gælder Kunstnerens Levetid, men varer 50 Aar efter hans Død. Er han nu gaaet bort, faar man jo ikke med ham at gøre, men med Arvingerne, og jeg sætter da, at en Bygning delvis er forsynet med Forsiringer, Gavle eller Taarne, saa kunde det være, at hans Arvinger kunde lægge Hindringer i Vejen for, at de Tegninger, han har udført til den oprindelige Bygning, blive benyttede igen. Eller Bygningen kunde i Mellemtiden, i Løbet af 60—70—80 Aar have faaet en anden Bestemmelse, saa kunde de, der havde Raadighed over Tegningerne — eller maasse ogsaa, hvis Kunstneren endnu levede, han selv — mene, at efter den Brug, Bygningen nu havde faaet, burde den ikke rekonstrueres saaledes, som den oprindelig har været; men det vilde dog være en Urimelighed. Jeg tror, at man skal holde sig til at sige, at Tegningerne maa benyttes til den Bygning og det Arbejde, hvortil de oprindelig have været bestemte, men heller ikke til andet. Andet kan umulig have været Meningen med Paragraffen, og jeg synes, at det i alt Fald er sikkest at indsætte den Bestemmelse, jeg har foreslaaet. Stude kan den ikke gøre — det er vist temmelig sikkert — men jeg tror, at under visse Omstændigheder kan den gøre sin Gavn. — Derefter følger i Paragraffen: „eller de Tegninger, Modeller m. m., som ere udførte efter disse“. Med Hensyn til Ordet Modeller tør jeg maasse rette et Spørgsmaal til den ærede Ordfører og den ærede Minister, om der ikke herved maa forstås Modeller, der have kunstnerisk Betydning, og ikke Modeller, der ikke kunne henregnes til Kunst, thi ikke alle Mo-